

ACC. N:R M. 16564:1-2.

Landskap: Halland ..... Upptecknare: Thore Brögårdh, Hallaryd
Härad: Hök ..... Berättare: Kausolina Jakobsson, Knäred
Socken: Knäred ..... Berättarens yrke: fru
Uppteckningsår: 1963 ..... Född år 1870 i Knäred

FOLKLIVS-
ARKIVET
LUND

Vargar. s. 1.

Örn tog barn. s. 1.

Orsjakt. s. 1-2.

Örn hade ingen makt att bita barn. s. 2.

Skriv endast på denna sida.

ACC. N:R M. 16564:/.

FOLKLIVS-
ARKIVET
LUND

"Förr kunde det vara nog så besvärligt under de stränga vintrarna när vargarna strök omkring i trakterna. Men det har ju inte varit varg här under min levnad, som väl är. Far brukade däremot ofta berätta om, hur svårt man kunde ha det med dessa bestar förr i tiden. Far hette Per Johansson och var född 1830. Då han var 12 år gammal, visste han inget värre än att gå från vårt vid Grevabygget och upp till Rönnabygget. Det var en 3 km:s väg, och på den tiden härjade gråtassarna vilå där uppåt. Han talade om, att en natt, då de hade kreaturen ute, hörde de ett förfärligt oväsen, och då var det vargar- na som var framme. Hela byn hade sin kreatur i ett bete, för då hade de ännu inte haft mätning. Han berättade, att alla de stora oxarna och kreaturen ställde sig i en ring, och de små fäkreaturen stod skyddade inuti. Men de där vargarna kom så häftigt ~~att~~ och gick genast till anfall och fällde en stor gammal oxe. Strax därpå kom folket från byn till undsättning. Detta hade gamle farfar varit med om.

Förr hade vi även örnar här, och dessa kunde vara farliga för de smärre. En gång när bönderna var ute och höstade uppe vid Körsveka, hade några av dem små barn med sig. En hade lagt sin telning, invi- rad i litet kläder på en tuva. Den var så liten att den ännu inte kunde gå, men sitta kunde den. Med ens kom där en stor örn och kretsade över fältet, och helt plötsligt dök den ned och tog barna- byltet. Då blev det fart bland skördefolket, skall jag säga. Fadern t till barnet blev så förtvivlad, att han sprang efter. Nu visste man att örnen hade sitt bo borta i Varhalla, så fadern sprang den långa vägen dit. Framkommen hörde han hur barnet grät, och han började då klättra upp på klipporna till örnmästet. Ja, han lyckades även ta sig dit upp. Där satt den lille mitt bland örnungarna och klappade dessa. Fadern tog upp sitt barn och band det kring sitt liv och lyckades på så vis ta sig ner därifrån. Det märkliga var att barnet var helt oskadat.

Far var alltid glad för att jaga, och han brukade ofta gå på orralek med Lars Pålsson i Myltan. Han var mycköt duktig på orralek d

ACC. N:R M. 16564:2.

2.
FOLKLIVS-
ARKIVET
LUND

den där Lars Pålsson. För att lyckas riktigt bra med orrjakten skulle man ha en stickekarve med sig. Stickan tändes och sattes i på en stake som man bar på nacken, så att lyset kom högt upp. Sedan gick man mot det håll, där orrarna spelade. Orrarna satt då och tittade på det där skenet i luften, och då passade jägarna på att skjuta. På så vis brukade de jaga förr, och det roligaste far visste, var, som han sa, att springa på orralek.

Längre tillbaka i tiden inträffade det en annan episod här. Ja, det är kanske inget att tala om, men det handlar om Kärrmans Pernilla.

Hennes far var båtsman. En gång hade hon fått litet mjölk och brödskorpor och satt ute på gården och åt detta. Hon var väl så pass liten då att hon knappast kunde säga! Rätt som det var, kom där en orm framringlande, kröp upp i fatet och drack av henne mjölk. Då slog Pernilla honom med sin sked på huvudet och sa

- Åt poppor med, din stygge lee.

Ja, se ormarna hade ju ingen makt att bita barnen förr, varför den fick nöja sig med att krypa därifrån."